

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Flickan med snö i håret*

Συγγραφέας: Ninni Schulman

Μετάφραση από τα γαλλικά: Χριστίνα Μανιά

Επιμέλεια-Διόρθωση: Χρύσα Φραγκιαδάκη

© Ninni Schulman, 2010. Published by agreement with Hedlund Agency

© 2016, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-267-4

NINNI SCHULMAN

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Μετάφραση Χριστίνα Μανιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν χρειάστηκε παρά να ανοίξει το πορτοπαγκάζ του αυτοκινήτου, να λύσει τον κόμπο γύρω από τους λεπτούς αστραγάλους του κοριτσιού και να του δείξει με μια κίνηση του χεριού το σπίτι για να προχωρήσει προς τα κει. Ούτε κλάματα ούτε διαμαρτυρίες.

Ίσως το κορίτσι είχε χάσει ήδη κάθε ελπίδα. Ή δεν είχε πια τη δύναμη να ουρλιάξει.

Η νύχτα έπεφτε γρήγορα. Η λίμνη λίγο πιο κάτω, που συνήθως φαινόταν ανάμεσα από τις σημύδες, σήμερα δεν ήταν ορατή, αλλά μπορούσε κανείς να ακούσει τα σκούτερ του χιονιού που έτρεχαν πάνω στον πάγο. Ήταν τουλάχιστον δύο που πηγαينوέρχονταν πάνω στην παγωμένη λίμνη. Αυτό δεν το είχε προβλέψει.

Μικρές νιφάδες χιονιού έπεφταν πάνω στα πιασμένα σε αλογοουρά μαλλιά του κοριτσιού και ο άντρας ένιωθε πως, με τα χέρια της δεμένη πίσω στην πλάτη, η μικρή δυσκολευόταν να κρατήσει την ισορροπία της. Παρόλο που ήταν πολύ ελαφριά, το χιόνι υποχωρούσε κάτω από τα πόδια της. Το κορίτσι δεν μιλούσε, μόνο βογκούσε αδύναμα.

Γύρισε το κεφάλι της για να συναντήσει το βλέμμα του άντρα, αλλά δεν διέκρινε καμία ελπίδα μέσα σε αυτό. Εκείνος αρκέστηκε στο να τη σπρώξει προς τα εμπρός. Έπρεπε να βρει μια λύση, δεν μπορούσε να ρισκάρει να συναντήσουν κάποιον.

Παρά το τσουχερό κρύο που έκανε τις ανάσες να παγώνουν, ένιωθε τον ιδρώτα να τρέχει στις μασχάλες του. Έριχνε συνεχώς ανήσυχα βλέμματα τριγύρω του με κίνδυνο να χάσει την ισορροπία του.

Τι να κάνει;

Μερικά μέτρα πριν από το σπίτι, το κορίτσι βυθίστηκε ακόμη περισσότερο μέσα στο χιόνι, που του έφτανε πλέον μέχρι τους γοφούς. Ο άντρας τράβηξε το πιστόλι του. Τα χέρια του έτρεμαν καθώς έβγαζε τα γάντια του.

Πυροβόλησε.

Το κορίτσι έπεσε μπρούμυτα, το πρόσωπο του εξαφανίστηκε μέσα στο φρέσκο χιόνι. Και μετά καμία κίνηση. Μόνο κάτι ήχοι έβγαιναν από το στόμα της σαν ένα ασταμάτητο γουργούρισμα.

Επέστρεψε στο αυτοκίνητό του με μεγάλες δρασκειλές που τον δυσκόλεψαν μέσα στο χιόνι, για να μη δει το αίμα που έτρεχε ποτάμι από τον λαιμό του κοριτσιού.

«Όχι πανικός» σκέφτηκε. «Πάνω απ' όλα ψυχραιμία».

Καθώς έβγαζε το φτυάρι από το πορτμπαγκάζ ρίγησε σαν να είχε πυρετό. Ο ιδρώτας κυλούσε κάτω από το φούτερ του.

Ήξερε επακριβώς τι έμενε να κάνει και είχε ήδη σκεφτεί εδώ και πολύ καιρό πώς θα έκρυβε το πτώμα. Η καλύτερη λύση, χωρίς αμφιβολία, θα ήταν να το κρύψει αρχικά κάπου και στη συνέχεια να το θάψει στο δάσος μόλις θα ξεπάγωνε το χώμα. Την προηγούμενη μέρα αυτή η ιδέα τού είχε φανεί λογική. Όχι πια. Θα έπρεπε να έρθει ξανά εδώ, να μπει στο σπίτι και...

Δεν είχε όμως άλλη επιλογή. Το κορίτσι ήταν νεκρό.

Το χιόνι μπροστά στην είσοδο του υπογείου από την πλευρά του δάσους ήταν συμπαγές και του πήρε περισσότερο χρόνο από όσο είχε προβλέψει να παραμερίσει αρκετή ποσότητα για να μπορέσει να ανοίξει την πόρτα. Μια λεπτή στρώση φρέσκου χιονιού κάλυπτε ήδη το λεπτοκαμωμένο κορμάκι που ήταν πεσμένο μπροστά από το σπίτι.

Ακούμπησε το φτυάρι στον τοίχο, σαν ευσυνείδητος πολίτης που καθαρίζει το χιόνι, σήκωσε το μάνταλο και άνοιξε την πόρτα. Στη συνέχεια, κατευθύνθηκε προς το κορίτσι με αργά βήματα, σαν να φοβόταν μήπως την ξυπνήσει.

Τα πόδια του κοριτσιού ήταν τώρα θαμμένα μέσα στο χιόνι. Με γυμνά χέρια άρχισε να σκάβει κατά μήκος των γοφών της. Το σκληρό χιόνι τού έγδερνε τις παλάμες θυμίζοντάς του τους πόνους των παιδικών του χρόνων, τον καιρό που έχτιζε ιγκλού. Όταν η τρύπα τού φάνηκε αρκετά μεγάλη, άρπαξε το κορίτσι από τις μασχάλες και το τράβηξε. Το πυκνό και μαύρο αίμα είχε ήδη παγώσει πάνω στα μαλλιά της και το δεξί της μάτι ήταν καρφωμένο σε κάτι από τη μεριά του δάσους με τα έλατα. Το υπόλοιπο πρόσωπό της φαινόταν θολό.

Μόλις έβγαλε το πτώμα από το χιόνι, ο άντρας βάλθηκε να γδύσει το κορίτσι στοιβάζοντας τα ρούχα της πάνω στο χιόνι. «Είναι πραγματικά υπερβολικά αδύνατη» σκέφτηκε. Τα πλευρά της εξείχαν κάτω από τα μικρά στρογγυλά στήθη της.

Τη στιγμή που έβγαζε από τις τσέπες του σακούλες σκουπιδιών και ένα πλαστικό κορδόνι, άκουσε να πλησιάζουν τα σκούτερ.

Σκατά!

Αρπάζοντας βιαστικά το κορίτσι από τους αστραγάλους, το έσυρε μέχρι το υπόγειο. Μύριζε κρύο και χρώμα. Δεν είχε ποτέ τολμήσει να μπει, ως παιδί, γιατί φοβόταν υπερβολικά τις αράχνες. Το έδαφος είχε καθαριστεί. Σε ένα ράφι στον τοίχο υπήρχαν δύο παλιές άδειες συσκευασίες από καραβίδες.

Ο άντρας έσπρωξε το πτώμα όσο πιο μακριά γινόταν στο βάθος του υπογείου και βγήκε βιαστικά, καθώς δεν άντεχε καθόλου να μείνει εκεί μέσα.

Ο ήχος από τα σκούτερ γινόταν όλο και πιο δυνατός. Θα πρέπει τώρα να είναι πολύ κοντά στην όχθη. Ξαφνικά θυμήθηκε τα ίχνη αίματος και το αυτοκίνητο που ήταν παρκαρισμένο στην αρχή του μονοπατιού.

Τον κυριέυσε ο πανικός: κομμάτια πάγου και χιονιού είχαν ήδη κολλήσει στους μεντεσέδες της πόρτας. Δεν θα κατάφερνε με τίποτα να την κλείσει.

Με το φτυάρι άρχισε να κοπανάει τον πάγο με όλη του τη δύναμη βρίζοντας ακατάπαυστα.

Στη συνέχεια παραιτήθηκε από την προσπάθεια. Είχε μείνει ένα άνοιγμα περίπου δέκα εκατοστών. Απελπισμένος, ανακάλυψε πως, παρά τις προφυλάξεις του, τεράστιες κηλίδες αίματος είχαν λερώσει τα μανίκια, καθώς και το μπροστινό μέρος του σακακιού του.

Έριξε μερικές φτυαριές χιόνι πάνω στο αίμα που ήταν στο έδαφος μπροστά από το σπίτι και μάζεψε βιαστικά τα ρούχα της μικρής. Όμως, δεν θα είχε τον χρόνο να ασχοληθεί με τη μακριά κόκκινη γραμμή που έφτανε μέχρι την πόρτα του υπογείου. «Έκανα ό,τι μπορούσα» μονολόγησε πηγαίνοντας βιαστικά στο αυτοκίνητο.

Η δουλειά είχε τελειώσει. Επιτέλους.

1.

Η Μαγκνταλένα Χάνσον κοίταξε την αντανάκλασή της στο σκούρο γυαλί καθώς σήκωσε το ποτήρι της με το κρασί.

«Καλή χρονιά, κυρά μου! Μια καταπληκτική χρονιά!»

Με ένα ειρωνικό χαμόγελο ήπιε μια γουλιά κρασί και στη συνέχεια ξανακοίταξε το γυαλί. Το χαμόγελό της πάγωσε. Τα λαδωμένα μαλλιά της, πιασμένα σε αλογοουρά για να μην την εμποδίζουν καθώς άδειαζε τις κούτες της μετακόμισης, ήταν για κλάματα, οι κύκλοι κάτω από τα μάτια της φαίνονταν πολύ έντονα και η παλιά της φόρμα ήταν γεμάτη με λεκέδες από μπογιά.

Τεράστιες νιφάδες χιονιού, ανάλαφρες σαν πούπουλα, συνέχισαν να πέφτουν μέσα στη νύχτα. Για να βλέπει καλύτερα έξω, η Μαγκνταλένα έσβησε το πορτατίφ. Δεν φαίνονταν ούτε η λίμνη ούτε η προβλήτα. Στην άκρη του κήπου ένας φράχτης από σμέουρα ξεπερνούσε το στρώμα του χιονιού. Υπήρχαν επίσης δύο μηλιές, καθώς και δύο θάμνοι με μούρα, αλλά είχε ξεχάσει να ρωτήσει τον προηγούμενο ιδιοκτήτη τι είδους μούρα ήταν. Όταν υπέγραφαν το συμβόλαιο, το καλοκαίρι της φαίνονταν τόσο μακριά από κάθε άποψη.

«Θα πρέπει να αγοράσω ένα φυτάρι για το χιόνι» σκέφτηκε. «Θα το κάνω αύριο, αν καταφέρω βέβαια να ανοίξω την πόρτα της εισόδου».

Αναψε ξανά το πορτατίφ, ήπιε μια ακόμη γουλιά κρασί και ακούμπησε το ποτήρι πάνω στην κούτα.

Το μικρό κρεβάτι στη γωνία έδειχνε τόσο άδειο! Η Μαγκνταλένα προσπάθησε μάταια να φανταστεί τον Νιλς να φοράει την πιτζάμα του με τον Σπάλντερμαν. Βάλθηκε να τακτοποιεί τα παιδικά βιβλία πάνω στα ράφια πιέζοντας τον εαυτό της να συγκρατήσει τις σκέψεις της. Στο βάθος της κούτας βρήκε το άλμπουμ με τις φωτογραφίες από το Ανόι.

Με αργές κινήσεις χάιδεψε το μαλακό κάλυμμα που έφτιαχνε σιγά σιγά, τον πρώτο χειμώνα τους μαζί, κάθε φορά που ο Νιλς έπαιρνε έναν υπνάκο. Όπως ήταν καθισμένη στο πάτωμα, έλυσε την κορδέλα που έκλεινε το άλμπουμ.

Στην πρώτη φωτογραφία το όμορφο αγοράκι τους, ντυμένο με ένα κίτρινο φορμάκι μέσα στην κούνια του στο ορφανοτροφείο, μετά, στη δεύτερη, τον είδε να σπαράζει στο κλάμα στο ξενοδοχείο πριν τον πάρει εξαντλημένο ο ύπνος, έχοντας χωμένη την ανασηκωμένη μυτούλα του στον λαιμό του Λούντβιχ.

Η Μαγκνταλένα δεν κατάλαβε πως την είχαν πιάσει τα κλάματα μέχρι που είδε ένα δάκρυ να πέφτει πάνω στη φωτογραφία την οποία είχαν τραβήξει μέσα στο αεροπλάνο της επιστροφής.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

Πετάχτηκε πάνω και έτρεξε από το ένα δωμάτιο στο άλλο για να βρει το κινητό της, σκουπίζοντας το πρόσωπό της με το μανίκι της μπλούζας της. Το τηλέφωνο ήταν ακουμπισμένο δίπλα σε μια στοίβα αλληλογραφίας πάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

«Εμπρός;»

«Γεια σου, Μάγκντα, η Γκούνβορ είμαι. Η Γκούνβορ Μπέργκλουντ».

«Α, γεια» είπε η Μάγκντα με ένα σφίξιμο στον λαιμό. «Χαίρομαι που σ' ακούω».

«Σ' ενοχλώ;»

«Καθόλου».

«Ίσως να είναι λίγο τελευταία στιγμή, αλλά είδα φως στο σπίτι σου κι έτσι σκέφτηκα πως, αν είχες όρεξη, να περάσεις να μας δεις, τώρα που είμαστε γείτονες και τα λοιπά».

Η Μαγκνταλένα χάρηκε πολύ με την πρόσκληση, κάτι που ξάφνιασε και την ίδια.

«Σ' ευχαριστώ, είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σου. Κανονικά θα έπρεπε να ασχοληθώ με τις κούτες μου, αλλά δε βαριέσαι...»

«Έλα, λοιπόν! Δεν θα κάνω κάτι ιδιαίτερο. Θα είμαστε μόνο οι τρεις μας. Έστειλα τον Μπενγκκ στο σπίτι σου να καθαρίσει το χιόνι απέξω. Έχει ρίξει τουλάχιστον είκοσι εκατοστά απόψε.»

Η Μαγκνταλένα έριξε μια ματιά έξω από το παράθυρο. Ο Μπενγκκ ήταν εκεί μπροστά από το γκαράζ, με το σκουφί να του καλύπτει το μέτωπο. Η Μαγκνταλένα χτύπησε το τζάμι και, κάνοντάς του νοήματα, του έδειξε πως τον ευχαριστεί για τη βοήθειά του.

«Λοιπόν, έλα κατά τις οκτώ» της είπε η Γκούνβορ.

«Εντάξει. Τα λέμε σε λίγο.»

Η Μαγκνταλένα έκλεισε το τηλέφωνο και κάθισε σε μια καρέκλα.

«Όλα θα πάνε καλά» μονολόγησε μεγαλόφωνα.

Αυτή τη φορά σχεδόν το πίστευε.

Όρθιος, μπροστά στον καθρέφτη μέσα στο μεγάλο υπνοδωμάτιο, ο Ερνστ Λόχε, έδενε τη γραβάτα του με τελετουργικές κινήσεις. Σίγουρα η Γκαμπριέλα θα έβρισκε κάτι να πει γι' αυτή τη γραβάτα, με τη δικαιολογία πως κάποια άλλη θα ταίριαζε περισσότερο με το δικό της φόρεμα. Θα έπρεπε να είχε ρωτήσει τη γνώμη της, αλλά τώρα δεν τον ένοιαζε.

Θα έπρεπε σύντομα να της το ομολογήσει: δεν τραβούσε άλλο πια. Η κοινή τους ζωή δεν είχε πια κανένα νόημα. Αλλά όχι απόψε, όχι στις 31 Δεκεμβρίου.

Ο Ερνστ διόρθωσε τον κόμπο στη γραβάτα του, έβαλε το σακάκι του, χτένισε γρήγορα τα μαλλιά του, που είχαν σχεδόν όλα γκριζάρει, και με μια κοφτή κίνηση έβαλε τη χτένα στην εσωτερική του τσέπη.

Απόψε, του φαινόταν πως έβλεπε το υπνοδωμάτιό τους για πρώτη φορά: το μεγάλο άσπρο κρεβάτι, το πάτωμα με τις γκριζες ξύλινες σανίδες τα λινά στόρια που είχαν γίνει κατά παραγγελία και ανεβοκατέβαιναν με σχοινιά. Ήταν αναμφίβολα ένα στιλ πολύ της μόδας, αλλά ο Ερνστ δεν καταλάβαινε πώς μπορεί κανείς να έχει το κουράγιο να αλλάξει ασταμάτητα τη διακόσμηση ενός σπιτιού. Η γυναίκα του περνούσε τη ζωή της βγάζοντας ταπετσαρίες και χρησιμοποιημένες μοκέ-

τες, τοποθετώντας παρκέ, βάφοντας και αλλάζοντας υφάσματα. Όλα, σύμφωνα με εκείνη, έπρεπε να είναι εντελώς αυθεντικά. Όμως, παρά τις προσπάθειές της, το αποτέλεσμα δεν ήταν παρά στημένο και άγλυχο.

«Γι' αρχή θα βάλω μερικά πράγματα σε μια τσάντα και θα πάω σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου για δυο τρία βράδια» αναλογίστηκε. «Στη συνέχεια, θα νοικιάσω ένα διαμέρισμα στο κέντρο του Χάγκφορ. Για το πρώτο διάστημα, η Χεντα μπορεί να μείνει με την Γκαμπριέλα στο σπίτι».

Αλλά προς το παρόν θα περνούσαν τη βραδιά παίζοντας θέατρο και έπρεπε να δείξει πως είναι στα καλύτερά του. Η Γκαμπριέλα είχε ετοιμάσει αυτό το ρεβεγιόν με κάθε λεπτομέρεια και δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να το χαλάσει. Πάνω στο τραπέζι της τραπεζαρίας βρίσκονταν πιατέλες με διάφορα καναπεδάκια και ποτήρια της σαμπάνιας. «Όχι δεν είμαι τέρας» σκέφτηκε. «Πρέπει να κάνω τα πράγματα σωστά».

Βγαίνοντας από το δωμάτιο, ο Ερνστ κατέβηκε τη μεγάλη σκάλα –βαμμένη άσπρη σε αυτή τη φάση. Φτάνοντας κάτω, είδε τη γυναίκα του να ανάβει τα κεριά σε κάτι απλίκες που κληρονόμησαν από τον θείο Βίλχεμ. Φορούσε ένα μεταξωτό φόρεμα με βαθύ ντεκολτέ και είχε πιάσει τα μαλλιά της σε έναν ιδιαιτέρως σοφιστικέ κότσο. Κάποτε τρελαινόταν να τη βλέπει έτσι χτενισμένη, για να έχει στη

